

Nagy Székely Ildikó

Évszakok

Székely Piroskának

Vén gödör szájában virágfogak bújnak,
fáradt kövek hátán napsugárszilánk,
szellők jóillatú táviratot hoznak,
nagyanyám mesét sző aranyalmafán.

Dohányvirág őrzi házunk minden este,
manósereg indul titkos utakon,
illat mámorától tántorog egy lepke,
újra aranyalmafáról álmodom.

Száz levélttest perdül hűvös, őszi táncban,
nagyanyám most sápadt, mint a délután,
eső után kémlel színes tollruhában
aranyalmafán egy komor indián.

Rádhull a csend, a téli égen
összebújnak a csillagok,
s míg indulsz bűvös holdszekéren,
aranyalmafánk rejtekében
kincset ásnak az angyalok.

Hozzád

Mint annak, ki messziről érkezik,
s már elhullatta sorra rongyait,
úgy szűrődik át szívemen a város...,
a lomha, szürke házak rámliehegnek,
s az önvédelem parancsolta rendet
bontják a járdák apró fényei.
Türkiz, piros, pazarló tűzijáték.
Mint égő házból, mégis rohanok,
fejem fölött kék felhőútra lépnek
a hosszú, sápadt lámpaoszlopok.
Most évszázados, tiszta eső áztat,
a bársony sötét ad rám új ruhákat,
s mint rejtett mágnes, vonz kimerülésig
egy ernyő alá bújva mosolyod.

(Át)változás I.

Bohócmáz nélkül csengetek be,
csupasz testemre jól vigyázz!
Törpe-vágyaim között te vagy
a messziről jött óriás.

Karjaimmal úgy szeretnék,
mint kisgyermek a nagy világot,
és szeretnék ékes csenddel,
lennék kincsrejtő óceánod,

mely boldog, hogyha némán nézed,
s egy pillanat alatt kiszárad,
ha a kincset, mit reá bízta,
elárulod valaki másnak.

Csak megmaradnál annak, kire
ha kiszárad is, mindig várhat,
ha szeretőnek, élettársnak
nem is, hát vágnak, óriásnak.

(Át)változás II.

Zöld tenyerükkel integetnek
a lila színű orgonák.
Kedvesem alvó keze rántesz
minden megtörtént s új csodát.

Zöld leveleket hajtok én is
egy macskaköves udvaron,
s látom mindazt, mi rég az égi,
nagymamámat a zöld padon.

Illatom szétszórom a légbé,
kap minden felhőóriás,
levelemből sok macskakőnek
készül szép, zöld színű palást.

Zörgő ágakkal, mint egy vén fa,
a zöld pad fölé hajlok.
Régen nem ül már rajta senki,
testemet sötét árnyá festi
a csend. Többé nem mozdulok...

Ez vagy nekem!

Narancssárga és óceánkék,
hamvasszürke és tűzpiros,
pillangó-testű, röpké játék,
kútba hullt, titokzatos
kívánság, amely végigsétál
pepita lelkem főterén,
nappali fényben láthatatlan,
ismeretlen, tündéri én,
és csend, amelyben most születnek
nagy álmok s apró csillagok,
felhőket tépő, lehetetlen
öröm... csak azért, mert vagyok.